

Sygn. akt: II AKa 266/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Michał Marzec (spr.)
Sędziowie	SSA Grzegorz Wątroba SSO del. Arkadiusz Cichocki
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Artura Ott

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 r. sprawy

1. **D. R.** s. M. i M., ur. (...) w C.

oskarżonych art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 2 kk i art. 65 § 1 kk i inne

2. **M. K. (1)** s. J. i J., ur. (...) w C.

oskarżonych art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i inne

3. **D. K.** s. W. i E., ur. (...) w Z.

oskarżonego art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

4. **K. Ł.** s. J. i B., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk i inne

5. **A. K.** s. C. i A., ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 11§2 kk i art. 65 § 1 kk i inne

6. **M. D.** s. R. i Z., ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i inne

7. **R. L.** s. E. i M., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65§1 kk;

8. **M. L.** s. K. i J., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 56 usta w i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw.
z art. 12 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych D. R., M. K. (1), D. K., K. Ł., A. K., M. L. i obrońców oskarżonych
D. K., M. D., R. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 grudnia 2017 roku

sygn. akt XXI K 165/14

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- wobec oskarżonego D. R. w punkcie 1 w ten sposób, że z powołanego w podstawie wymiaru kary przepisu „art. 60 par. 6 pkt 3 i 4 kk” eliminuje „pkt 3”;
- w punkcie 2 i 3 wobec oskarżonego D. R. w ten sposób, że w podstawie wymiaru kary w miejsce przepisu „art. 60 par. 6 pkt 1 kk” przyjmuje przepis „art. 60 par. 6 pkt 2 kk”;
- wobec oskarżonego M. K. (1) w punkcie 13 i 14 w ten sposób, że w podstawie wymiaru kary w miejsce przepisu „art. 60 par. 6 pkt 1 kk” przyjmuje przepis „art. 60 par. 6 pkt 2 kk”;
- wobec oskarżonego D. K. w ten sposób, że na mocy art. 45 § 1 kk za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 28 orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 109 000 /sto dziewięć tysięcy/ złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z tego przestępstwa;
- wobec oskarżonego K. Ł. w ten sposób, że na mocy art. 45 § 1 kk za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 35 orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 22 000 /dwadzieścia dwa tysiące/ złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z tego przestępstwa;
- wobec oskarżonego A. K. w punkcie 42 w ten sposób, że z powołanego w podstawie wymiaru kary przepisu „art. 60 par. 6 pkt 3 i 4 kk” eliminuje „pkt 3”;
- wobec oskarżonego R. L. w ten sposób, że na mocy art. 45 § 1 kk za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 59 orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 64 500 /sześćdziesiąt cztery tysiące pięćset/ złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z tego przestępstwa;
- wobec oskarżonego M. L. w pkt 68 w ten sposób, że ustala wysokość orzeczonego przypadku korzyści majątkowej na kwotę 10 800 /dziesięć tysięcy osiemset/ złotych;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata J. L. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A. K. w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonych D. K., M. D. i R. L. opłaty za II instancję w kwocie 1400 (tysiąc czterysta) złotych od oskarżonego D. K., w kwocie 1740 (tysiąc siedemset czterdzieści) złotych od oskarżonego M. D. i w kwocie 900 (dziewięćset) złotych od oskarżonego R. L. oraz zwalnia oskarżonych D. K., M. D., R. L., D. R., M. K. (1), K. Ł., A. K. i M. L. od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO del. Arkadiusz Cichocki SSA Michał Marzec SSA Grzegorz Wątroba

Sygn. akt II AKa 266/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 roku uznał:

oskarżonego D. K. za winnego popełnienia czynów:

- z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych po 10 złotych każda;

- z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych po 10 złotych każda;

Na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk połączył obie kary i wymierzył karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności i karę łączną grzywny wysokości 500 stawek dziennych po 10 złotych każda, z orzeczeniem na mocy art. 45 § 1 kk przypadku równowartości majątkowej uzyskanej z przestępstwa.

oskarżonego R. L. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy i art. 33 § 1, 2 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym do 7 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 i art. 73 § 2 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając go pod dozór kuratora sądowego oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 złotych każda, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności i uznając karę łączną grzywny za wykonaną do wysokości 2 stawek.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońcy oskarżonych:

Prokurator zaskarżył wyrok co do oskarżonego D. K. i R. L. w części dotyczącej środka karnego. Zarzucił obrazę art. 45 § 1 kk poprzez odstąpienie od obligatoryjnego orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowych jaką D. K. i R. L. osiągnęli z przestępstw przypisanych im w pkt 28 i 59 wyroku. Wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie tego środka.

Obrońca oskarżonego D. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu oraz obrazę przepisów prawa procesowego art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i 410 kpk poprzez naruszenie wynikających z nich zasad. Wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bądź uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. L. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego art. 7 kpk i 410 kpk poprzez naruszenie wynikających z nich zasad oraz błąd w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę wyroku, iż oskarżony uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodów. Wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie bądź uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z powyższych apelacji zasadna okazała się wyłącznie apelacja prokuratora.

Odnosnie apelacji prokuratora:

Apelacja w części dotyczącej oskarżonego D. K. i R. L. okazała się zasadna.

Ma rację prokurator, że Sąd Okręgowy nie zasądzając obligatoryjnego obowiązku orzeczenia przepadku korzyści uzyskanych z przestępstwa z pkt 28 popełnionego przez D. K. i z pkt 59 przez R. L. dopuścił się obrazy prawa materialnego art. 45 § 1 kk. Na wstępie trzeba wskazać, że stanowisko sądu I instancji w tej materii nie jest jasne. Przede wszystkim w zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżeni w wypadku wskazanych czynów nie tylko działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodów. Przepis art. 45 § 1 kk stanowi, że skoro sprawca osiągnął z popełnionego przestępstwa, choćby pośrednio, korzyść majątkową, to ulega ona lub jej równowartość przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa. Sąd Okręgowy dostrzegając ten obligatoryjny obowiązek, przy ocenie zasadności orzeczenia środka karnego z art. 45 § 1 kk najpierw powołuje orzecznictwo, z którego wynika obowiązek orzeczenia takiego przepadku, a rozstrzygane w tym orzecznictwie kwestie dotyczą wyłącznie wysokości tego przepadku, a następnie przepadku nie orzeka.

Dla pełnej zatem jasności sprawy należy wskazać, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 sierpnia 2010 roku I KZP 12/10 pisze "owa (określona w art. 45 § 1 k.k.) korzyść to przychód sprawcy. Jeżeli zatem wytwórca narkotyków sprzedaje je, zanim zostaną u niego zatrzymane, to nie będzie wątpliwości, że należy orzec przepadek uzyskanej ceny, bez pomniejszania jej o wydatki, chociażby legalnego pochodzenia, na wyprodukowanie narkotyków. W konsekwencji wobec każdego kolejnego nabywcy (uczestnika obrotu), który zbył narkotyki, orzeczony zostanie przepadek korzyści majątkowej w postaci osiągniętej przez niego ceny (wraz z «marżą»), czyli bez odliczania kosztów poniesionych na ich nabycie". To stanowisko zostało powtórzone także w powołanym w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, innym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21.11.2012 roku III KK 32/12. Teza tego orzeczenia, z której wynika, że nie można utożsamiać wartości wprowadzonych do obrotu wbrew przepisom ustawy środków odurzających z wysokością osiągniętej korzyści majątkowej nie oznacza, że korzyść tę należy ograniczać do zysku sprawcy, ale to, że wartość tych wprowadzonych do obrotu środków odurzających stanowi cenę nabycia tych środków powiększona o zysk /marżę/ sprawcy, co dopiero wtedy pozwoli właściwe ustalenie wysokości tej korzyści. Orzecznictwo sądów apelacyjnych o dawna także stoi na tym stanowisku. Sąd Apelacyjny w Katowicach już w wyroku z dnia 24 stycznia 2007 r. II AKa 420/06 KZS 2007/5/97 stwierdził, że podlegająca przypadkowi równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca przestępstwa określonego w przepisie art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii osiągnął z popełnienia przestępstwa w rozumieniu przepisu art. 45 § 1 k.k., to nie osiągnięty przez niego zarobek (zysk) łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniężnie, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określony w przypisanym mu czynnie, środka odurzającego lub psychotropowego. Z powyższych orzeczeń wprost wynika, że w sytuacjach w których ceny sprzedaży i tym samym zysku sprawcy nie da się ustalić, to wysokość osiągniętej korzyści majątkowej należy określić w kwocie równej kosztom zakupu. Jest przecież logicznie uzasadnione, że osoba, która bierze udział w obrocie narkotykami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie sprzedaje nabytego narkotyku po cenie niższej od ceny nabycia.

Oskarżonym D. K. i R. L. przypisano uczestnictwo w obrocie środkami odurzającymi, polegające na nabyciu środków odurzających, a następnie ich odpłatnego przekazania innym osobom do dalszej dystrybucji. Działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w takim wypadku nie może budzić wątpliwości. Z opisu czynów z pkt 28 i 59 jednoznacznie też wynika, że z popełnienia przestępstw oskarżeni K. i L. uczynili sobie stałego źródła dochodu, więc kwestia dalszej odsprzedaży przez nich tych środków nie może także budzić wątpliwości. Co prawda materiał dowodowy nie pozwolił Sądowi Okręgowy na czynienie pewnych ustaleń w przedmiocie wysokości kwoty uzyskanych

ze sprzedaży tych środków, ale stosując pomocniczo zasady logiki i doświadczenia życiowego, bez wątpliwości można przyjąć, co już podnoszono, że sprawca, która bierze udział w obrocie narkotykami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie sprzedaje nabytego narkotyku po cenie niższej od ceny nabycia.

Skoro z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. w pkt 28 wynika, że nabył od B. S. 2 500 gramów marihuany po 16 złotych gram /co daje łącznie 40 000 złotych/, 6 000 gram amfetaminy po 10 złotych /łącznie 60 000 złotych/ i 3 000 tabletek extasy po 3 złote za tabletkę / łącznie 9 000 złotych/ - łącznie za kwotę 109 000 złotych, a z opisu czynu przypisanego oskarżonemu R. L. w pkt 59 wynika, że nabył od ustalonych osób 1 500 gram marihuany za 27 złotych za gram i 1000 gram marihuany za 24 złote za gram – co daje łącznie 64 500 złotych, to należało uznać, że przekazując odpłatnie innym osobom narkotyki osiągnęli korzyść majątkową co najmniej w wysokościach wyżej określonych, będących w równowartością kosztów zakupu i na mocy art. 45 § 1 kk należało orzec przepadek równowartości tych kwot. Z tego powodu zaskarżony wyrok musiał ulec zmianie.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego K.:

Apelacja nie okazała się zasadna.

Ustalenia faktyczne w zakresie obu czynów przypisanych oskarżonemu są prawidłowe. Sąd I instancji oparł się na wynikach przewodu sądowego i jego oceny nie zawierają błędów logicznych czy faktycznych. Ustalenia faktyczne w zakresie winy oskarżonego mają pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, w szczególności zeznaniach B. S.. Sąd Okręgowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a zebrane dowody ocenił bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej dyspozycją art. 7 kpk, zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego z art. 5 § 2 kpk i zasady z art. 410 kpk.

Sąd Okręgowy miał bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi na sali sądowej osobami i dokonując oceny przeprowadzonego w ten sposób materiału dowodowego w sposób prawidłowy zwrócił uwagę, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na te dowody, które pozwoliły na czynienie stanowczych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Obrońca ma oczywiście prawo do własnych ocen zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ale by ta argumentacja mogła stać się podstawą apelacji i skutecznie kwestionować dokonaną przez sąd, w myśl art. 7 kpk, swobodną ocenę dowodów, winna odnosić się w pierwszej kolejności do faktycznej analizy dowodów przeprowadzonej w zaskarżonym wyroku. W sytuacji, gdy argumentacja sprowadza się przede wszystkim do tego, że oskarżony wyjaśniał odmiennie i z oceną dokonaną przez sąd I instancji się nie zgadza, to trudno aby mogła zostać uznana za wystarczającą. To prawda, że w zakresie czynu z pkt 28 wyroku oskarżonego obciążają zeznania B. S. tyle tylko, że z istoty tego czynu wynika, że tylko oskarżony i B. S. mogli mieć bezpośrednią wiedzę o dokonywanych między sobą transakcjach. Sąd Okręgowy szczegółowo wyjaśnił dlaczego dał wiarę B. S. i argumentację tę należy uznać za przekonującą. Nie ma potrzeby jej w całości powtarzać, należy jednak podkreślić, że B. S. opisując zachowanie oskarżonego, podał także okoliczności popełniania przez siebie tych przestępstw, co stało się podstawą jego prawomocnego skazania wyrokiem Sądu Rejonowego Dąbrowie Górniczej z dnia 21.08.2015 roku. Wersja podawana przez B. S. była konsekwentna, logiczna i spójna. Odnosnie czynu z pkt 29 wyroku należy zwrócić uwagę, że oskarżony początkowo także nie przyznawał się do jego popełnienia. Dopiero po konfrontacji z B. S. przyznał, że brał udział sprzedaży marihuany Obywatelowi Cypru, choć pomniejszał zarówno swoją rolę w tym czynie jak i wysokość osiągniętej korzyści majątkowej. Słusznie Sąd Okręgowy wskazuje, że świadczy to o kalkulacji procesowej oskarżonego i w oczywisty sposób podważa jego wiarygodność. W zakresie czynu z pkt 28 oskarżony przyznał zakup marihuany od B. S. w niewielkich ilościach na własne potrzeby. Sąd Okręgowy opierając się na zeznaniach B. S. nie dał wiary tej wersji oskarżonego. Tym samym nie może być mowy o obrazie art. 5 § 2 kpk w zakresie ilości środków odurzających i psychotropowych nabytych przez oskarżonego. Ilość tych środków liczona w kilogramach i tysiącach sztuk tabletek nie pozostawia wątpliwości co do celu działania oskarżonego, jakim było uczestnictwo w ich obrocie. To, że oskarżony w trakcie swej przestępczej działalności zakupywał narkotyki także na swe własne potrzeby nie może mieć znaczenia dla zakresu jego odpowiedzialności wynikającej z wyroku.

Zarzut obrazy art. 410 kpk nie został poparty żadną rzeczową argumentacją i trudno jednoznacznie ustalić, jakiej części materiału dowodowego ma dotyczyć. Sąd Okręgowy szczegółowo analizował wyjaśnienia oskarżonego i zeznania B. S.. Odnosił się także do kwestii długu między nimi. Nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego czy też brak rozważań dotyczących wysokości tego długu nie może być rozpatrywany w kategoriach naruszenia art. 410 kpk.

Kary orzeczonej wobec oskarżonego nie można uznać za rażąco surową. Wręcz przeciwnie, jeśli zważyć wyjątkowo dużą ilość środków odurzających i substancji psychotropowych będących przedmiotem obu przypisanych mu czynów, w wypadku czynu z pkt 28 będących także narkotykami twardymi, to wymierzenie kar jednostkowych za oba czyny w dolnych granicach zagrożenia jawi się raczej jako nazbyt łagodne potraktowanie, a nie surowe. Kara łączna została orzeczona z zastosowaniem zasady asperacji i także w stopniu nadzwyczaj korzystnym dla oskarżonego, gdyż kara ta tylko o 4 miesiące przekracza możliwe do orzeczenia minimum. Orzeczona kara grzywny stanowi dopełnienie kary i nie nosi cech rażącej surowości. Zasądzony niniejszym wyrokiem środek karny jest obligatoryjny więc nie może być oceniany w kontekście nadmiernej surowości.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. L.:

apelacja nie okazała się zasadna.

Ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu są prawidłowe. Sąd I instancji oparł się na wynikach przewodu sądowego i jego oceny nie zawierają błędów logicznych czy faktycznych. Ustalenia faktyczne w zakresie winy oskarżonego mają pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, w szczególności zeznaniach Ł. W., P. S. i wyjaśnieniach D. R.. Sąd Okręgowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a zebrane dowody ocenił bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej dyspozycją art. 7 kpk i zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego z art. 5 § 2 kpk i zasady obiektywizmu z art. 4 kpk.

Sąd Okręgowy miał bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi na sali sądowej osobami i dokonując oceny przeprowadzonego w ten sposób materiału dowodowego w sposób prawidłowy zwrócił uwagę, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na te dowody, które pozwoliły na czynienie stanowczych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy bardzo dużo miejsca w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poświęcił analizie zeznań świadków Ł. W. i P. S.. W tym kontekście wywody apelacji jawią się jako ogólniki nie odnoszące się nie tylko do tych szczegółowych ocen sądu I instancji ale i konkretnej treści zeznań tych świadków. Dlatego też nie ma potrzeby tej analizy powtarzać i wystarczy apelującego do niej odesłać. Obrońca zupełnie pomija najbardziej istotną okoliczność wynikającą z zeznań wskazanych świadków, że w toku całego postępowania stanowczo wskazywali oskarżonego L. jako osobę, która była odbiorcą dostarczanych przez nich narkotyków. Prawdą jest, że świadkowie nie byli konsekwentni w zakresie ilości sprzedanych L. narkotyków, ale słusznie Sąd Okręgowy widzi w tym wpływ czasu i problemy z zapamiętywaniem tych istotnych szczegółów, a nie powód do podważenia wiarygodności świadków. Trzeba stanowczo stwierdzić, że tego rodzaju ocena sądu I instancji korzysta z pełnej ochrony art. 7 kpk. Ostatecznie przyjęta ilość wprowadzonej do obiegu przez oskarżonego marihuany wynika z zeznań tych świadków i jest skutkiem szczegółowej oceny ich zeznań. Sąd Okręgowy słusznie zatem nie dał wiary wersji oskarżonego L., iż marihuanę kupił od Ł. W. jednorazowo w ilości 50 gramów. Bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań tych świadków jest to, że nie znali kontaktów handlowych oskarżonego. Wnioski wysnute przez obrońcę z zeznań św. E. L., M. K. (2), R. K. i M. K. (1) nie mogą mieć wpływu na ocenę zeznań św. (...) i S., gdyż świadkowie Ci nie mieli żadnych informacji na temat zakupu marihuany przez oskarżonego, a wynikające z nich wnioski co do trybu życia oskarżonego, dla ustaleń w przedmiocie dalszej odsprzedaży tej marihuany nie mogą mieć wiążącego znaczenie. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie dysponował w tamtym czasie nadmierną ilością gotówki, więc jedynie logicznym wytłumaczeniem zakupu przez niego tak dużej ilości marihuany jest jej dalsza odsprzedaż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Czasokres działania oskarżonego i duża ilość narkotyków potwierdzają ustalenia sądu I instancji w przedmiocie uczynienia sobie z tego procederu stałego źródła dochodów. Zarzut apelacji także w tym zakresie nie może być uznany za zasadny.

Kary orzeczonej wobec oskarżonego nie można uznać za rażąco surową. W wypadku czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii kare 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda należy uznać wręcz za łagodną. Oskarżonemu przypisano uczestnictwo w obrocie 2,5 kg marihuany, zaś kara pozbawienia wolności została orzeczona w wysokości zbliżonej do ówczesnego, obowiązującego w dacie czynu, minimum zagrożenia. Aktualnie obowiązująca treść art. 56 ust. 3 cyt. ustawy ustanawia to minimum na poziomie 2 lat. Samo w sobie świadczy to, o braku surowości wymiaru tej kary. Kara pozbawienia wolności została przy tym wymierzona z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia. Kara ta jako odpłata za całość przestępczego zachowania oskarżonego jawi się jako łagodna, a nie rażąco surowa. Kara łączna grzywny została orzeczona w takim wymiarze, że stanowi konieczna dolegliwość i jest możliwa do spłacenia. Nie można więc mówić także o jej rażącej surowości.

Orzeczenie o kosztach jest konsekwencją wydanego wyroku.

SSO del. Arkadiusz Cichocki SSA Michał Marzec SSA Grzegorz Wątroba